

Duhová pohádka

Jak se Slunko strašně nudilo

Kdysi dávno a dávno byla doba, kdy vůbec žádné barvy nebyly. Svět teprve vznikl a byl bezbarvý jako kapka vody, jako čiré sklíčko a jako samo nicotné nic. Nad Zahradou plulo smutné Slunko a příšerně se nudilo. "No nazdar!" říkalo si v duchu. "Co je tohle za svět? Kdo na to má koukat? Je to otrava."

A mělo pravdu, byla tady nuda k ukousání. Na bezbarvé jabloni visela bezbarvá jablka a bezbarvá jablka měla i úplně bezbarvou chuť. "To má být nějaká Zahrada? To nic tam dole?" zívlo Slunko. "To je špatný vtíp, a žádná Zahrada!"

A unuděně plulo tam a zpátky,
unuděně tam a namíchnutě zpátky,
namíchnutě tam a nakvašeně zpátky,
nakvašeně tam a otráveně zpátky...

Mělo dlouhou chvíli a svět ho netěšil.

"Kdybych si aspoň mohlo s něčím pohrát! Aha! Co kdybych udělalo vítr?"

Zahraju si s ním na honěnou a třeba bude trošku veselo."

A udělalo vítr. Vítr lítal Zahradou jak štěně. Jenže ani vítr neměl barvu. Nebyl vidět, jen tak tiše šustil listím a byla to ještě větší otrava než dřív. "Dost!" zavřelo Slunko honem oči. "S tím větrem to nebyl dobrý nápad. Kdepak, to byl moc mizerný nápad! Udělám to jinak. Spustím mlhu a budu si hrát na schovávanou."

Na Zahradu padla hustá mlha. Ale to byl ještě mizernější nápad. Zahrada zmizela a svět vypadal tak ztraceně a bledě, že se nad ním Slunko dalo do breku.

"De, já tu debudu!" huhlalo skrze slzy. "Je tu duda! Tohle je dejduddější svět ze všech duddých světů a já už tu debudu ani bidutu!"

Nad Zahradou rázem spustil liják. Byla to hotová průtrž mračen, ale pak se Slunko vybrečelo a utřelo si nos.

"Jak to bluvíb?" okřiklo se přísně. Pořádně se vysmrkalo a okřiklo se znovu:

"Totiž chci říct: Jak to mluvím? Slunko Slunko! Ty jsi ale kňoura! Fuj!"

A protože bylo na světě samo, muselo si taky samo dávat rozumy.

"Okamžitě přestaň bulit jako bulík," zahrozilo si zlatým prstem, "to je nanic! Radši koukej něco vymyslet!"

Zamžouralo skrz jiskřivou slzu a pokusilo se o úsměv. A vtom se stalo něco nevídaného. Déšť přestal. Na nebi se rozklenula duha. Byla to první duha světa a byla prostě nádherná.

"Jé!" udělalo Slunko vyjeveně. A pak ještě jednou: "Jé!"

Duha plula nad bezbarvým světem jako zázrak a hrála sedmi zářivými barvami. Slunko vyvalilo oči. Ale pak se mu rozsvítilo a ono se plesklo do čela.

"Jasně! To je přece ono! To jsem ale Slunko truhlík, že mě to nenapadlo dřív!"

Spletlo si z hrsti paprsků cůpek a ze štětičky byl malý štěteček. Zkusmo ho omočilo v červené barvě duhy a omalovalo několik mráček.

"No ne!" řeklo, když si prohlédlo svůj výtvar. "To vůbec nevypadá špatně. Budu jim asi říkat červánky."

A pak si omočilo štěteček v oranžové a přetáhlo meruňky a broskve, žlutou vybarvilo pampelišky, zelenou trávu, listí na stromech a špenát, bleděmodrou pomněnky a nebe, tmavomodrou chrpy, studánku a rybník... Až nakonec smočilo v poslední barvě jenom vlasek a zvláště jemňounce a něžně vybarvilo fialky.

To se ví, byla to dřina. Slunko bylo celé uhřáté. Ale nedalo si pokoj, dokud neměl barvu každý drobeček.

"Ták!" vydechlo pyšně a umylo si štětec. "Prokouklo to. Kdepak, já nejsem nemehlo, nejsem hloupé, líné Slunko. Je to paráda."

Dívalo se po barevném světě a svět se mu zdál krásný. Ale tak to bývá. Svět se nám líbí, když si ho sami nějak zkrášlíme.

"Konečně je na co koukat!" prohlásilo Slunko, ale pak se rozpomnělo na čas a podivilo se.

"To je hodin! Že mi ten den ale utekl!"

Honem se tuklo do zlatého čela: "Aha! Vždyť já jsem pracovalo! No vida, nemělo jsem vůbec čas se nudit. A jdu spát."

A tak vznikla duha. A tak vznikly barvy. A tak vznikla touha udělat svět bezčím, a to je moc dobře, protože jinak by tu nikdo nebyl rád.

Slunko naposled přelétlo pohledem Zahradu, která teď byla doopravdy krásná, a kulilo se dolů k obzoru.

"Dobrou noc a nashledanou zítra!" zamumlalo z polospánku. Stulilo paprsky do klubíčka, zhaslo nebe, zhaslo samo sebe a šlo spokojeně spát.